

YARIN DERGİSİ İLE SÖYLEŞİ

Derginin Federal Almanya temsilcisi Mehmet Bilgin tarafından gerçekleştirilen söyleşi.

Sayın Boran, 12 Eylül ve sonrası gelişmeler tüm toplumsal yaşamı ve gençliği derinden etkiledi. Ülkemizi 12 Eylül 1980'e getiren gelişmeleri nasıl değerlendirdiğinizi bize anlatır mısınız? Bu gelişmede etkin rol oynayan başlıca faktörler sizce nelerdi?

Ülkemizi 12 Eylül 1980'e getiren gelişmeleri, “terör ve anarşi memleketi iç savaşa götürüyordu, memleket uçurumun kenarına gelmişti” gibi sözde gerekçelerle izah etmeye ve haklı göstermeye kalkmak tümüyle gerçeklere aykırıdır ve bunun böyle olduğunu o gerekçeleri ileri sürenlerin kendileri de çok iyi bilmektedirler. Daha uzaklara ve derinlere gitmeye ne gerek, bir iki ay önce MİT'in tescilli ajanı Mahir Kaynak Amerika'nın politik boşluk yaratmak için nasıl sağlı sollu terörü teşvik ettiğini ve desteklediğini gazetecilerle yaptığı söyleşilerde açık açık anlattı. 12 Eylül sonrası çıkan yeni yayınlarda da 12 Eylülün nasıl hazırlandığı ortaya döküldü. Maksat bir kargaşa yaratıp hükümeti etkisizleştirmek ve bu boşluğu, demokratik özgürlükleri dizginleyip “kanun ve nizamı” hâkim kılacak, “otoriter ve Amerikan dostu” bir “güçlü iktidar” ile doldurmaktı. Hükümetin dışında oluşturulan ikinci bir iktidar odağıyla böyle bir senaryo hazırlandı ve uygulamaya konuldu. Zamanın hükümetleri dar görüşleri ve becerisizlikleri ile senaryonun uygulanmasına dolaylı olarak yardımcı oldular.

ABD Üçüncü Dünya denilen, bütün bir devletler kesimi için niteliğini belirttiğim türden iktidarlar öngörüyor. ABD'nin Yakın ve Ortadoğu, hatta dünya stratejisi açısından çok önemli olan konumu nedeniyle Türkiye'de -üstelik de NATO üyesi- böyle bir iktidar öncelikle gerekli görüldü ve hâlâ da görülüyor. İki yıl önce ABD senatosunda dile getirildiği üzere, Türkiye'nin, Ortadoğu'da Amerika'nın “otomatik temsilcisi” olması isteniyor. 1970'lerin ikinci yarısında bir yandan bir kargaşa ve iktidar boşluğu yaratılırken, öte yandan da dış borca batmış, döviz darboğazına girmiş Türkiye'nin normal yollardan kredi alabilmesi engellenip kısa vadeli, yüksek faizli kredilere yönelmesiyle, sonunda zamanın başbakanının açıkladığı üzere 70 sente muhtaç hale getirildi ve iktidar başını eğip IMF kemendinin boynuna geçirilmesine razı oldu. Böylece Türkiye ekonomisi başta IMF olmak üzere Dünya Bankası ve diğer bankalar grubu ve artlarındaki tekeli sermaye ve ABD tarafından teslim alınmış oldu. Türkiye artık kapitalist dünyanın işbölümü sisteminde onyıllardan beri istenen ve uğraşılan yere itilip oturtuluyordu. Bir ülkeyi ekonomisinden yakalayıp ele geçirmek, o ülkeyi en belirleyici yanından ele geçirmektir. İşbirlikçi yerli tekeller ile işçi sınıfının sendikal mücadelesinden tedirgin olan ve politik hareketinden ürken büyük sermaye kesimi bu iç içe geçmiş çifte tertibin destekçisi oldular.

Peki gençliğin bu gelişmelerdeki yeri ne olmuştur?

Gençliğin bu gelişmelerdeki yerine gelince; önce, solcu diye bellenen gençler, ge-

niş çapta örgütlenmiş ve açıkça desteklenen sağcı terörün baş hedefi oldular. İktidar solu sağa kırdırma yöntemini benimsedi. Hedef alınan gençlik kesimi kendini savunma konumuna itildi ve silahlandılar. Bunun sonucu, 12 Eylül ve sonrası için hazırlanan senaryonun kurbanı oldular. Kışkırtıldıkları ve devrim adına, içlerinden bir kesiminin katıldığı silahlı eylem yolu, -sağ teröre eklenerek- tasarlanan darbe ve ardından getirilecek “otoriter” rejim için toplumsal zemini hazırlamanın, iç ve dış kamuoyuna “başka çare kalmamıştı” dedirtebilmenin bir aracı işlevini gördü. Bu gençlerin toplumsal koşullardan hoşnutsuzlukları, toplumsal yenilenme istekleri haklıydı; seçtikleri yol, kullandıkları araç yanlıştı. Bu yanlışlığa düşmeleri için de kendilerinin dışındaki güçler ellerinden geleni yapmışlardı. Sağlıklı sol güçler ise bu gençlik kesimini doğru istikamette yönlendirmeyi başaramadılar. Yanıtılan ve kışkırtılan gençlik kesiminin hatalarını, 12 Eylül için gerekçe yapmaya kalkışanlar, önce kendi günahlarının hesabını vermelidirler.

12 Eylül 1980 sonrasında Türkiye'nin gerek iç, gerekse dış politikada girdiği süreç gençliği de doğrudan etkilemiştir. Bu dönemin değerlendirmesini de yapabilir misiniz?

1980 sonrasında, Türkiye'nin iç ve dış politikasındaki süreçlerin gençliği etkilemesinden daha normal birşey olamaz. Yalnız gençleri değil, her yurtsever ve uyanık kesim ve kişi toplumda olup bitenlerle ilgilenir ve etkilenir; ilgilenip etkilenmesi ve olumlu veya olumsuz tepkisini de göstermesi gerekir. Başka türlü demokrasi olmaz. Demokrasi için yalnız konuşan değil, düşünen, konuşan ve davranan bir Türkiye gerekli.

1980 sonrasında iç ve dış politikada olumsuz süreçler derinleşti; NATO üyeliğinin ötesinde, ABD emperyalizmine bağımlılık arttı. Son belirtisi, o kadar yüksek konuşulan, kesin istemler ileri sürülen Savunma ve İşbirliği Anlaşması müzakerelerinin, müzakere edilme safhasına bile gelmeden mektuplaşma ile birden tatlıya bağlanıvermiş görülmesidir, hükümetin taleplerinin hiçbiri kabul edilmeksizin, üstelik alışılmış yıllık yardımdan da ek kesinti yapılarak. Öbür yandan da nükleer füzelerin Türkiye'ye yerleştirilmesi kapıda bekliyor. ABD'nin uzayı silahlandırma girişimi konusunda da Türk hükümeti pek rahat ve umursamaz görünüyor.

İç politikada ise parlamenter demokrasi görünümü ardında, amaçlanan “otoriter” yönetim sürdürülüyor. Demokratik hak ve özgürlükler ne denli kısıtlanabilirse kısıtlandı; baskı yöntemleri olağan işler haline getirildi. Son zamanlarda göreceli bir serbestleşme yer alıyorsa, bu, baştakilerin iradesine ve yasal kısıtlamaların hüküm sürmesine rağmen. Göreceli serbestleşme politik ve yasal yapıda, rejimde değildir. Toplumun diri güçleri kısıtlama ve baskılara karşın rizikoları göze alarak demokratik çıkışlar yapıyorlar; pratikte göreceli bir serbestleşme yaratıyorlar, ama başları kovuşturma ve yargılamalardan, baskılardan da kurtulamıyor.

Değerlendirmenize gençliğin bu süreç içindeki yerini, konumunu da katabilir misiniz?

Bu demokrasi güçlerinden birisi de gençliktir. “Gençlik ülkenin geleceğidir” sözü yaygınlığını koruyor. Ama sonra gençliğe dönüp, “dersine çalış, başka şeyle ilgilenme, hele sesini hiç çıkarma!” deniliyor. Gençlik ülkenin geleceği ise -ki öyledir- başını hiç ders kitabından kaldırmayarak gelecekteki ülke görevlerine nasıl

hazırlanmış olacak ki? Kaldı ki, gelecekte yükleneceği görevler bir yana, gençlik bugünden toplumun önemli demokrasi güçlerinden biridir. Hem kendi sorunları, hem de toplumun sorunları ile ilgilenecek, onları dile getirecek, çözüm istemlerinde ve önerilerinde bulunacaktır; bu onun en doğal demokratik hakkıdır, görevidir. 1982 Anayasasının bile tanıdığı yürüyüş ve gösteri haklarını kullanmayı “sokağa dökülmek” diye aşağılatmaya, hele bunu terörizm ile bir tutmaya kalkmak, en azından demokrasinin ne olduğunu bilmemektir.

Son günlerin en çok tartışılan konularından birisi de “demokrasiye dönüş”. Bu konuda sizin tesbitiniz nedir?

Türkiye’de demokrasiye gerçekten dönüş süreci yoktur; az önce belirttiğim gibi demokrasi güçlerinin rizikoları göze alarak sağladıkları göreceli bir serbestleşme vardır. Bu serbestleşme güvenli değil, baskı mekanizmaları işletilerek yok edilebilir ve olasılığı her an vardır. Rejim de, yönetim de oldukları gibi devam etmektedir; onlarda bir demokrasiye dönüş süreci yoktur, demokrasi güçlerinin demokratik çıkışları da rejimde bir değişiklik yaratabilecek güçte değildir henüz.

Peki gerçekten “demokrasiye dönüş” için hangi koşullar gereklidir?

Demokrasiye dönüşten söz edebilmek için düşünce, söz, basın ve örgütlenme özgürlüklerine; sendikalar, dernekler ve üniversitelere, işçilere ve gençliğe getirilen kısıtlamalar ve yapılan baskılar kalkmalıdır. [...] doğu güney-doğu bölgesinde uygulanan olağanüstü özel baskı rejimine son verilmelidir. Hem bunların olabilmesi, hem dış ve iç politika da bağımsızlıktan ve halk kitlelerinin çıkarlarından yana köklü değişikliklerin yapılabilmesi için yeni bir anayasa gereklidir. Yeni anayasada işçi sınıfına tam bir serbestlik içinde kendi partisini kurma özgürlüğü tanınmalıdır.

Demokratik hak ve özgürlüklerin tam tanınması ve pratikte gerçekleşmesi ile ekonomi politikasının değiştirilmesi birlikte yürüyecektir. Politik ve askeri bağımsızlığın yanısıra ekonomik bağımsızlık gerçekleştirilecektir. Bu üçlü birbiriyle bağlantılıdır. Ne demokratikleşme sürecinden, ne de ekonomi politikasındaki değişiklikten maksat 1980 öncesi demokrasiye ve ekonomik politikaya dönüş değildir; süreç daha tam ve gelişkin bir demokrasiye doğru olmalıdır ve ergeç olacaktır da.

28 Eylül seçimleri sonuçlarını bu bağlamda nasıl değerlendiriyorsunuz?

28 Eylül ara seçimleri ANAP’ın ve onunla birlikte rejimin yenilgisidir, çünkü ANAP başlangıçta istenmedi ise de, artık 12 Eylül ile özdeşleşmiş durumdadır. Özal’ın, seçimlerde en çok oy alan, 11 milletvekilinden 6’sını kazanan biziz diye övünmesi kendisinin de inanmadığı bir züğürt tesellisidir. Oylarının yüzde 40’lardan yüzde 32’ye düşmesi küçümsenemeyecek, çok önemli bir düşüştür. ANAP hükümeti artık gerçekte bir azınlık, hem de küçük bir azınlık hükümetidir, Meclis’-teki sandalye sayısı her ne olursa olsun. Seçmenlerin üçte ikisi ANAP’ı ve 12 Eylül rejimini reddetmiştir. Seçim sonuçlarının başta gelen önemli mesajı budur.

SHP de büyük darbe yemiş değildir. Kanımca seçim öncesi anketlerde oyların yüzde 45 kadarını SHP’nin alacağı tahminleri abartma rakamlardı. SHP ile DSP’nin aldıkları oy yüzdesi aşağı yukarı eski CHP’nin oy potansiyelidir; bu olguda “Türk sosyal demokrasisi” eski tabanını koruyor demektir. SHP’nin politik kimliğini bir türlü açıkça ortaya koyamamasına ve DSP’nin kendinden başkasını tanımayan, kendi dışındaki sol ile diyalogu ve işbirliğini reddeden, anti-komünizm bayrak-

tarlığını elden bırakmayan tutumuna rağmen onlara oy veren seçmen kitlesi Türk sosyal demokrasisine sadık kaldığını göstermiştir. Bu seçmen kitlesi içinde sosyal demokrasinin ötesinde olan kişiler de vardır. Sırası gelmişken şunu da hatırlatayım, tartışmalarda ve gazete sütunlarında sürekli sağ şöyle, sol böyle diye söz edilirken seçimlere giren partiler arasında gerçek bir sol partinin, işçi sınıfının burjuvaziden bağımsız kendi öz partisinin bulunmadığı unutuluyor, oysa bu eksiklik seçimlerin ve rejimin demokratik olmadığının temel göstergesidir.

Demokrasi tartışmaları sürerken hükümetin gençliğe de yönelik depolitizasyon politikası ise yoğunluğunu kaybetmiyor. Demokrasi-depolitizasyon ve gençlik-depolitizasyon birarada olabilecek olgular mıdır?

Demokrasi-depolitizasyon ve gençlik-depolitizasyon kesinkes birarada olabilecek olgular değildir. O meşhur olmuş tanımlamasıyla demokrasi, halkın halk tarafından, halk için yönetimi ise halkın ve onu oluşturan kesimlerin depolitizasyonu nasıl söz konusu olabilir? Oylar ne denli bilgili ve bilinçli olarak verilmiş ise, demokrasi açısından o denli değer taşır. Ayrıca demokrasi, 4-5 yılda bir sandıklara oy pusulası atmaktan ibaret de değildir, hatta esas olan bu değildir. Halkı oluşturan kesimler, sendikalar ve çeşitli dernekler halinde örgütlenerek, yayınlar çıkartarak, toplantılar, gösteri ve yürüyüşler yaparak düşünce, eleştiri ve isteklerini dile getirebilmeli, iktidar üzerine sürekli ağırlıklarını koyabilmelidirler.

Günümüzde demokrasi ve gençlik konusuna değinirken gençliğin bu depolitizasyon çemberini kırma çabaları ülkemizde nasıl bir işlev görmektedir? Gençliğin demokrasi için işlevi ne olmalıdır?

Demokrasi ve gençlik konusunda günümüzü nasıl değerlendirdiğimi buraya kadar söylediklerimle açıkladım sanıyorum. Bir şey ekleyebilirim: Türkiye'ye gerçek demokrasi baştakilerin egemen güçlerin lütfu ve izni ile gelecek değildir. Demokrasi demokratik uğraş ve mücadelelerle kazanılır. Dünyanın her yerinde bu böyle olmuştur, böyle olmaktadır. 1960 ve 70'lerde TİP de böyle davranmış, kısıtlayıcı sınırların en ileri ucunda demokratik mücadele vererek demokrasinin gelişmesine ve derinleşmesine büyük katkıda bulunmuştur. Günümüzde de demokrasi güçlerinin benzeri bir işlev görmesi gerekiyor. Bu süreçte gençlik belirleyici öge değilse de, çok önemli bir ögedir. "Gençliğin depolitizasyon çemberini kırma çabaları", sözünü ettiğim işlevin, toplumu demokratikleştirme sürecinin başlangıç noktalarından biridir. Bugün demokrasi mücadelesi açısından en önemli sorun, demokrasiden yana olan güçlerin birbirleriyle mücadele etmek yerine, ortak noktalar bulup anlaşmayı başa almaları, iş ve güç birliği etmeye yönelmeleridir.

Söyleşi istemimizi kabul ettiğiniz ve bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz.

Yarın'ı sürekli izlemeye çalışıyorum. İçerik ve biçim itibarıyla başarılı bir dergi. Tüm emeği geçenleri kutlar ve başarılarınızın devamını dilerim.

Yarın, Sayı 70, Haziran 1987